

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 maja 2010 r. w sprawie T-243/08 Ravensburger AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Educa Borrás S.A., wniesione w dniu 23 lipca 2010 r. przez Ravensburger AG

(Sprawa C-370/10 P)

(2010/C 260/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ravensburger AG (przedstawiciele: H. Harte-Bavendamm, M. Goldmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Educa Borrás S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- dopuszczenie odwołania od wyroku Sądu z dnia 19 maja 2010 r. (sprawa T-243/08);
- uchylenie wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 8 kwietnia 2008 r. (sprawa R 597/2007-2);
- w razie potrzeby odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez OHIM;
- obciążenie interwenienta i OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w toku postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że nie musi brać pod uwagę renomy wcześniejszego znaku towarowego przy ustaleniu, iż nie zostały spełnione przesłanki stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾.

Sąd naruszył system ustanowiony przez art. 8 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez prze-

prowadzenie pojedynczej oceny faktycznej podobieństwa zarówno w odniesieniu do art. 8 ust. 1 lit. b), jak i art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, chociaż te dwa przepisy przewidują całkowicie odmienne zestawy kryteriów.

Sąd naruszył prawo i art. 76 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez niezakwestionowanie stwierdzenia Drugiej Izby Odwoławczej, że okoliczności panujące na rynku w odniesieniu do używania z jednej strony znaków firmowych, a z drugiej strony znaków dla poszczególnych towarów są nieistotne.

Sąd naruszył art. 77 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez niezakwestionowanie, że Izba Odwoławcza w sposób oczywiście nieprawidłowy skorzystała ze swojej swobody uznania co do przeprowadzenia rozprawy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 maja 2010 r. w sprawie T-181/08 Pye Phyo Tay Za przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 lipca 2010 r. przez Pye Phyo Tay Za

(Sprawa C-376/10 P)

(2010/C 260/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pye Phyo Tay Za (przedstawiciele: D. Anderson QC, M. Lester, barrister, G. Martin, solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia 194/2008 (¹) z dnia 25 lutego 2008 r. w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszącego odwołanie; i

- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu zawiera następujący zasadniczy błąd. Sąd przyjął twierdzenie Rady, że zamrożenie środków finansowych wnoszącego odwołanie jest uzasadnione na tej podstawie, że jest on „członkiem rodziny” „kierującego ważnymi przedsiębiorstwami”, czyli swojego ojca Tay Za. Sąd uznał, że wnoszący odwołanie nie jest wymieniony w wykazie jako osoba indywidualna, ale jako należący do pewnej „kategorii” osób, czego konsekwencją jest to, że traci on wszelką ochronę proceduralną, która przysługiwałaby mu, gdyby był wymieniony jako osoba indywidualna, co obejmuje wymóg przedstawienia przez instytucje dowodów uzasadniających to uwzględnienie w wykazie oraz podstawowe prawo do obrony.

- 2) Podejście to zdaniem wnoszącego odwołanie jest nieprawidłowe pod względem prawnym i faktycznym. Wnoszący odwołanie nie został objęty rozporządzeniem, ponieważ należy do kategorii „członków rodziny”; został wymieniony w wykazie jako osoba indywidualna, pod swoim własnym nazwiskiem, na wyraźnej podstawie, że sam jest objęty domniemaniem, iż odnosi korzyści z polityki gospodarczej rządu Birmy/Związku Myanmar. Wnoszący odwołanie jest z tego względu w pełni uprawniony do uzyskania ochrony na postawie podstawowych zasad prawa wspólnotowego.

- 3) Wnoszący odwołanie utrzymuje ponadto, że wyrok Sądu dotknięty jest następującymi wadami prawnymi.

- 4) Po pierwsze, Sąd mylnie stwierdził, że art. 60 i 301 WE stanowią odpowiednią podstawę prawną dla rozporządzenia. Wnoszący odwołanie twierdzi, że brak jest wystarczającej więzi pomiędzy wnoszącym odwołanie a reżimem

wojskowym Birmy/Związku Myanmar. Nie jest przywódcą Birmy/Związku Myanmar ani osobą związaną z przywódcą, ani nie jest bezpośrednio lub pośrednio kontrolowany przez przywódcę. Okoliczność, że jest on synem osoby uważanej przez Radę za odnoszącą korzyści z reżimu wojskowego Birmy/Związku Myanmar, jest niewystarczająca. Sąd błędnie stwierdził, że ponieważ (w jego opinii) instytucje byłyby uprawnione do wprowadzenia dalej idącego embarga handlowego w stosunku do Birmy/Związku Myanmar, a fortiori są one uprawnione do wprowadzenia zamrożenia aktywów w odniesieniu do danej jednostki.

- 5) Po drugie, Sąd błędnie stwierdził, że na wnoszącym odwołanie spoczywa ciężar dowodu obalenia domniemania, że nie odnosi korzyści z polityki reżimu. Ciężar uzasadnienia nałożenia środka ograniczającego na wnoszącego odwołanie oraz przedstawienia uzasadniających to dowodów powinien spoczywać na Radzie.

- 6) Po trzecie, Sąd błędnie stwierdził, że Rada dopełniła obowiązek uzasadnienia objęcia wnoszącego odwołanie rozporządzeniem. Wnoszący odwołanie uważa, że jeśli Rada wymienia jednostkę w rozporządzeniu na wyraźnej podstawie, że odnosi ona korzyści z polityki gospodarczej danego reżimu, Rada musi podać rzeczywiste i konkretne powody takiego założenia, odnoszące się do samego wnoszącego odwołanie.

- 7) Po czwarte, Sąd błędnie przyjął, że prawo do obrony nie ma zastosowania do wnoszącego odwołanie. Prawo do obrony, w tym prawo do sprawiedliwego procesu oraz do skutecznej kontroli sądowej, jest podstawowym aspektem zasady państwa prawa w Unii Europejskiej, która stosuje się zawsze, gdy instytucje Unii Europejskiej wprowadzają środek bezpośrednio niekorzystny dla danej jednostki. Ponadto Sąd błędnie przyjął, że prawo do obrony wnoszącego odwołanie (przy założeniu, że ma ono zastosowanie) nie zostało naruszone, ponieważ przesłuchanie nie doprowadziłoby do innego skutku, jako że wnoszący odwołanie nie przedstawił informacji, które można by odmiennie ocenić.

- 8) Po piąte, Sąd zastosował niewłaściwy standard kontroli decyzji, na podstawie których osoba zostaje objęta załącznikiem dotyczącym zamrożenia aktywów. Kontrola sądowa zgodności z prawem decyzji tego rodzaju obejmuje ocenę faktów i okoliczności, na których opiera się uzasadnienie tej decyzji, oraz dowodów i informacji, na podstawie których ocena ta jest dokonywana.

9) Wreszcie Sąd błędnie oddalił argumenty wnoszącego odwołanie, że naruszono jego prawo własności oraz że rozporządzenie jest nieuzasadnione i nieproporcjonalne w zakresie, w jakim do niego się stosuje.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006 (Dz.U. L 66, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-380/10)

(2010/C 260/16)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i K. Nyberg, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie uchwalając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/2/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) lub w każdym razie nie informując o tym Komisji, Republika Finlandii uchybiła w odniesieniu do prowincji Åland zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do implementacji dyrektywy upłynął w dniu 14 maja 2009 r.

(¹) Dz. U. 2007 L 108, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 6 sierpnia 2010 r. — J. McB. przeciwko L. E.

(Sprawa C-400/10)

(2010/C 260/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court, Irlandia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J. McB.

Strona pozwana: L. E.

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 (¹) z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (²), interpretowane zgodnie z art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej lub w inny sposób, zakazuje państwu członkowskiemu ustanowienia prawnego wymogu, że ojciec dziecka niepozostający w związku małżeńskim z matką dziecka musi uzyskać orzeczenie właściwego sądu przyznające mu pieczę nad dzieckiem, aby mógł zostać uznany za osobę posiadającą prawo do »pieczy nad dzieckiem«, którego naruszenie czyni uprowadzenie dziecka z kraju zwykłego pobytu bezprawnym do celów stosowania art. 2 pkt 11 tego rozporządzenia?

(¹) Dz.U. L 338, s. 1.

(²) Rozporządzenie Rady z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej za dzieci obojga małżonków, Dz.U. L 160, s. 19.